

(Μένει ὁ Κῶχ κατάπληκτος καὶ λόγον δὲν προφέρει, σταυροκοπεῖται μοναχὰ μὲ τὸ ξερβὶ του χέρι.)

Φ. Σταυροκοπέσθε, Δόκτορ μου, μὲ τὰς μεταμορφώσεις κ' ἐνώπιόν μου σταματᾷ ἡ θαυμαστάς σας γνώσις. Ἄλλὰ κ' οἱ ἄλλοι Ἕλληνας εἰς τὴν φορὰν τοῦ χρόνου καθὼς ἐμὲ τὸν Φασουλῆν, τὸν ἥλιον τοῦ θρόνου, ταχέως ἀναπτύσσονται διὰ μορφῶν παντοίων, βλαστῆ τῶν Σχοπεγχαόουερ, Ἐγέλων καὶ Καντίων. Κι' ἐκεῖνοι ἀπαράλλακτοι κ' ὅσα ἐκ τῶν ὁσῶν μου, κ' ἐμὲ ὡς δείγμα ἔχετε τὸν συμπατριωτῶν μου.

(Βλέπει ὁ Κῶχ τὸν Φασουλῆν ἀπὸ τὰ πσιανὰ καὶ ὑπαγε ὀπίσω μου, φωνάζει, Σατανᾶ.)

Φ. Ναι, Δόκτορ ἐνδοξότατε, μὴ τόσο ἀπορήτῃ καὶ εἰδικὸν τι φάρμακον γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς εὐρήτῃ, καὶ μ' ἔλον τὸν ἀτίμητον τῆς ἐπιστήμης πλοῦτον γλυτώσατε τὸ ἄρρωστο Ρωμαϊκὸ ἐκ τούτων. Νὰ τὸ ἰδῆς, μεγάλε Κῶχ, πῶς εἶναι τὸ καυμένο !.. σὲ μιὰ γωνιὰ ὀδύρεται σκυφτὸ καὶ λαρωμένο, κ' ὅσοι τὸ βλέπουν ἔτσι δὰ ἐδῶ κ' ἔχει τὸ σέρνουν καὶ τὸ πατοῦν καὶ τὸ κλωτασοῦν κ' ἀλύπητα τὸ δέρνουν, κ' αὐτὸ δὲν ἔχει δύναμι τὰ χέρια νὰ σηκώσῃ κ' οὐτ' ἓνα παραλυτικὸν ἄστὸ ξύλο νὰ πλακώσῃ, καὶ στέκεται ἀνήμπορο καὶ πρὸς τὰ κάτω νεύει καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν ἔμπορεῖ παρὰ τὴν χριστενεύη πότε μὲ λόγια δικοπα, ποὺ σφάζουν σὰν μαχαίρια, καὶ πότε πάλι μ' ἄρματα καὶ εἰς τὰ δρό τοῦ χέρια. Ὡ! ὡς το, παρακαλῶ, μεγάλε Γερμανέ... πόσαι φοραὶ καθήμενος κ' ἐγὼ στὸν καφενεὲ ἐκύτταξα τὸ γάλι του κ' ἐφέλιξα ὁ νόμος : εἰς ἔπερα τὴν δύναμι Σαμφῶνος καὶ Τιτᾶνος, καὶ νάρπαξα τὸ ἔθνος μου, τὸ φθισικὸν καὶ τρέμον, καὶ νὰ τὸ ἐσφονδύλιζα ἐπάνω τῶν ἀνέμων». Πόσαι φοραὶ καθήμενος ἐκεῖ ἔστου Ζαχαράτου δένειδα μαύρους σκώληκας νὰ βόσκουν στ' ἀντρά του, κ' ἐνῶ ἐμπρὸς μου κάτωχρον καὶ δαυδὸν κατέκειτο ἐγὼ στεκόμουν σὰν βαυλὶ καὶ ξύλο ἀπελέκτο. Ὡ! ὡς το, παρακαλῶ, καὶ μὴν ἀκούεις ὅσα ἐξέφρασε ἀμφίβολα ἡ τῶν Ἑλλήνων γλῶσσα περὶ τῆς θεραπείας σου καὶ τοῦ ὕγρου τοῦ νέου... τοιαύτ' ἡ φύσις τοῦ Ρωμηοῦ καὶ διη τοῦ Ἀθηναίου, κ' εἰς ὅσα θαύματα τυφλῶς πιστεύουν τόσο ἄλλοι πᾶς Ἕλληνας, Δόκτορ, χρεωστεῖται καὶ πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ.

Πρὸς τί με βλέπεις, Γερμανά, χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃς; ἐγὼ, μαρὲ, σοῦ ὀμιλῶ, ὁ Ἕλληνας Φασουλῆς... Ὁ ἄσως τὸ Ρωμαϊκός... εἰπέ μου ναι ἢ όχι ;

(Ὁ Κῶχ δὲν βγάσει τσιμουδιά καὶ κάθεται ἔστιν κῶχ.)

Φ. Γιατί, βρε Κῶχ, δὲν ἀπαντᾷς καὶ μοι ποζάρεις τόσο θαρρεῖς πὸς τὸχμ τίποτα νὰ σὲ ξυλοφορτώσω; Ἐδῶ σὲ θέλω, κάβουρα... νά! δόξα καὶ τιμὴ, ἀλλέως τρώγεις, Δόκτορ μου, χαράμι τὸ ψωμί, κ' ἂν ὁ θεὸς Ἀσκληπιὸς σ' ἐπῆρε στὸ θρονί του γιὰ μένα θάχῃς μούτσουνα γιατροῦ Κομπογιαννίτου, καὶ ἄλα σου τὰ φάρμακα δὲν θάβαι ἄλλο τίποτα παρὰ κουχιά μὲ ρίγανη καὶ φέμματα ἑσταίωτα. Ἀκόμη δὲν μοῦ ἀπαντᾷς καὶ τὸν καιρὸ μοῦ τρῶς ;

(Τοῦ Βάνερ τὸν Ταχχόυε σφυρίζῃ ὁ Γιατρός κ' ἐβάττεται ὁ Φασουλῆς καὶ τὴν φωνὴν τραχύνει καὶ τρέχει πρὸς τὸν Δόκτορα καὶ τὰ ὕγρα του χόνει, ἀλλὰ φουκίζεται κ' ὁ Κῶχ καὶ παρεῖται τὸν σφῶννει καὶ ριχνεταὶ ἀπάνω του καὶ μὲ κλαστοῖς τὸν διαχνεῖ.)

Τ' Ἀμάραντα: τοῦ Γεωργίου τοῦ Δροσίνου, ποὺ τὰ διαβάζει ὅλ' ἡ Ρωμηοσύνη.

Πάρτε τ' Ἀμάραντα" τὰ ζηλιμμένα δροσιὰ γεμάτα, ζωὴ καὶ χάρι, πάρτε τ' Ἀμάραντα" τὰ στολισμένα μὲ τῆς ἀγάπης τάφαρτάρη.

Πάρτε τ' Ἀμάραντα" νὰ δῆτε στίχους, νὰ δῆτε ἥλο χρυσοῦς ἡμέρας, πολλοὺς ν' ἀκούσετε κ' ἀγνώστους ἤχους σὰν τὸ τραγοῦδι γλυκεῖες φλογίρας.

Πάρτε τ' Ἀμάραντα" τὰ μυροβόλα, ἐκεῖ ὄνειρον κ' ἰρώτων μάχη... στὸ προσκεφάλι τῆς καθὲ μαριόλα νύκτα καὶ μέρα κρυμμέν' ἄς τάχῃ.

Ἐκεῖ τὸ Ἀστυ: τὸ κλεινὸν φύλλον καθημερινόν.

"Ὁρα ὅρα βγαίνει μὲ βοή κ' αὐτὸ φύλλο τῆς Ἀθήνας, φύλλο ζηλευτῶ. Ὁρα ὅρα βγαίνει... μάτια λαχταροῦν καὶ μὲ τὴν δεκάρα ἔλοι καρτεροῦν.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν ὅς κἀνε — πῶς στὸ σπῆτι μου ἀνίσθη, ἔστιν Νεάπολις ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει μὲ ἑνοδοχεῖον Σόθῃ, — δρόσ' ἐστὶ λᾶθ' ἔρπει στὸ ἔδω,

μὲ Χρῆμιον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆς, καὶ μὲ χίρα δίχως ἔνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῦ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῶς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρακτικίου κοινοῦ τοῦ πολέου.